

УХВАЛА

ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ ПЕРШОГО СЕНАТУ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Голки Антона Олександровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 4 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“

м. Київ
10 квітня 2019 року
№ 99-2(І)/2019

Справа № 3-77/2019(1637/19)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі суддів:

Мельника Миколи Івановича – головуючого,
Саса Сергія Володимировича – доповідача,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Голки Антона Олександровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 4 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 40–41, ст. 379) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Саса С.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

установила:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Голка Антон Олександрович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статті 21, частинам першій, другій статті 24, частині першій статті 46, частині першій статті 64 Конституції України (конституційність) пункт 4 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII зі змінами (далі – Закон) „в частині обов'язкової підстави для отримання поліцейським одноразової грошової допомоги у разі визначення останньому інвалідності – звільнення з цих підстав (через хворобу)“.

Відповідно до пункту 4 частини першої статті 97 Закону одноразова грошова допомога в разі загибелі (смерті), визначення втрати працевздатності поліцейського є соціальною виплатою, гарантованою допомогою з боку держави, яка призначається і виплачується особам, які за Законом мають право на її отримання, у разі визначення поліцейському інвалідності внаслідок захворювання, поранення (контузії, травми або каліцтва), пов'язаних з проходженням ним служби в органах внутрішніх справ або поліції, протягом шести місяців після звільнення його з поліції внаслідок причин, зазначених у цьому пункті.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що з 2014 року Голка А.О. проходив службу в органах внутрішніх справ та Національної поліції України (далі – поліція). У березні 2018 року медична комісія встановила факт захворювання Голки А.О., яке пов'язане з проходженням служби в поліції, та визнала його придатним до служби в поліції, але непридатним до служби на посаді старшого оперуповноваженого сектору кримінальної поліції, яку він займав. Головне управління Національної поліції у Черкаській області (далі – Управління) наказом від 30 березня 2018 року звільнило Голку А.О. зі служби в поліції за власним бажанням на підставі пункту 7 частини першої статті 77 Закону. У квітні 2018 року

Голці А.О. було визнано II групу інвалідності внаслідок захворювання, пов'язаного з проходженням служби в поліції. У зв'язку з цим він звернувся до Управління із заявою про виплату йому одноразової грошової допомоги на підставі пункту 4 частини першої статті 97 Закону, але отримав відмову через невідповідність причини його звільнення вимогам, встановленим Законом.

Голка А.О. звернувся до Черкаського окружного адміністративного суду з позовом про визнання протиправними дій Управління та зобов'язання вчинити певні дії. Цей суд рішенням від 3 вересня 2018 року, яке Шостий апеляційний адміністративний суд постановою від 19 грудня 2018 року залишив без змін, відмовив у задоволенні вказаного позову. Верховний Суд ухвалою від 30 січня 2019 року відмовив у відкритті касаційного провадження.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що оспорюване положення Закону в частині причини звільнення, якою може бути лише хвороба, є дискримінаційним, оскільки звільнені за власним бажанням поліцейські, яким визнано інвалідність внаслідок захворювання, пов'язаного з проходженням служби в поліції, позбавлені права на отримання одноразової грошової допомоги, передбаченої пунктом 4 частини першої статті 97 Закону.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скарою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу; у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування

закону (частина перша, пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Аналіз конституційної скарги дає підстави для висновку, що автор клопотання, стверджуючи про невідповідність статті 21, частині першій статті 46, частині першій статті 64 Конституції України пункту 4 частини першої статті 97 Закону, обмежився наведенням змісту цих положень Конституції України, однак не обґрунтував, у чому саме полягає неконституційність вказаного положення Закону. Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що цитування приписів Конституції України без наведення аргументів щодо невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Голка А.О. вважає, що „конституційне право на соціальний захист включає право на отримання поліцейським одноразової допомоги у разі визначення поліцейському інвалідності внаслідок захворювання, пов’язаного з проходженням ним служби в поліції“. При цьому автор клопотання не довів взаємозв’язку між оспорюваним положенням Закону і статтею 46 Основного Закону України.

Суб’єкт права на конституційну скаргу, стверджуючи, що оспорюване положення Закону є дискримінаційним, фактично висловлює незгоду із законодавчим регулюванням підстав для виплати одноразової грошової допомоги у разі визначення поліцейському інвалідності внаслідок захворювання, пов’язаного з проходженням ним служби в поліції. Адже зі змісту пункту 4 частини першої статті 97 Закону вбачається, що у цьому випадку виплату вказаної допомоги законодавець пов’язує з неможливістю продовжувати службу в поліції, а не з самим фактам інвалідності поліцейського.

Таким чином, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Голки Антона Олександровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 4 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**